

ρευθῶ και νά παραμιλώ στὸν ὕπνο μου; — Μὴ φοβάσαι, πάλι θά σε ξυπνίσω. Μά, ξέρεις τί πρέπει νά κάνουμε, γιὰ νά μὴν ἔχωμε κανένα φόβο, καὶ ὅλα νά πάνε καλά;...

— Ναι, ξέρω... τὸ εἶχα ξεχάσει. Καὶ τὰ δύο παιδάκια ἐπίσθησαν ἀπὸ τὰ χεράκια, τὰ ἐσταύρωσαν διὰ νά εἰποῦν τὴν προσευχὴν των, καὶ, μὲ τὰ δάκτυλά των μπερδεμένα, ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου...

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα εἶχεν εἰπῆ: Κατὰ τὰς τέσσαρες, θά φύγωμε... Πραγματικῶς, τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγένετο μεγάλη φασαρία εἰς τὰ δύο τροχόσπιτα. Ἡ κούσθησαν φωνές, βήματα ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, κρότοι σιδηρῶν καὶ πλαταγίσματα μάλιστα: ὁ θίασος ἐπαίρνε τὸ φύσημά του διὰ νά υπάγῃ εἰς ἄλλο χωριό. Ἐξέυξαν τὸ ἓνα ἄλογο εἰς τὸ ἀμάξι ὅπου ἦσαν ἡ Μιρέττα καὶ ἡ μικρούλα τῆς κυρία, καὶ τὸ ἄλλο ἄλογο εἰς τὸ ἀμάξι ὅπου εὕρισκοντο ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ Μαργαρώ.

Ἡ Μαργαρώ ἦτο βαθυὰ κοιμισμένη, χωρὶς οὔτε νά ροχαλιζῆ οὔτε νά παραμιλῆ εἰς τὸν ὕπνον τῆς καὶ ἡ ἀναπνοή τῆς ἦτο ἥσυχη καὶ ἀπαλή. Ὁ Πετρογιάννης ὅμως, ὅπως ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, δὲν εἶχε κοιμηθῆ παρὰ μὲ τὸ ἓνα μάτι. Δι' αὐτὸ, ἔκαμε τὸν ξερὸ, καὶ κατῶρθωσε νά παρατηρήσῃ, ἂν καὶ ἦτο μισοσκότεινα, ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὸν πηγαίνοντο τῶν θεατρίνων. Ἡ καρδουλά του ἐκτύπησε δυνατὰ, ὅταν οἱ ἀνθρωποὶ ἐκείνοι ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς ἀμάξης διὰ νά ζεῦξουν. Ἐπρεμε μὴν τυγνὸν καὶ ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὰ σελοχάλινα καὶ φαντασθῆ κανεὶς νά φάξῃ εἰς τὴν καλῶσαν διὰ νά τὸ εὔρῃ. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔλειψεν. Ὅταν οἱ θεατρίνοι ἐγίναν ἀμαξάδες καὶ ἐκάθησαν, μὲ τὰ μαστίγια των εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν προσεχόνῃ ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς ἐδῶλιον, τὰ δύο τροχόσπιτα ἐξεκίνησαν, πρῶτον ἐκεῖνο ὅπου εὕρισκτο ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, καὶ ἔπειτα τὸ ἄλλο μὲ τὰ δύο καινούργια θεατρίνακια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νά φέγγῃ ἡ αὐγή. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος μήπως τὸν ἰδοῦν, ὁ Πετρογιάννης ἐπρόβαλε λιγὰκι τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὴν καλῶσαν, διὰ νά ἰδῆ εἰς τί νερὰ ἦσαν, ὅταν ἐξαφνα εἶδεν, ἀπὸ τὸ γυαλί τοῦ στενοῦ φεγγίτου τοῦ ἄλλου τροχόσπιτου, τὴν κεφαλὴν τῆς Κοκκινোসκουφίτσας, ἡ ὁποία του ἔκαμε νοήματα ὅτι «Ὅλα πηγαίνουν περίφημα, κάθε φόβος ἔλειψε!» Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ ἔδωκε θάρρος εἰς τὸν Πετρογιάννην, ὁ ὁποῖος ἐξανάπεσε μέσα εἰς τὴν αἰώραν του καὶ δὲν ἄργησε νά ἀποτελειώσῃ τὸν ἀμέριμον ὕπνον του.

Ὅταν τὰ δύο παιδάκια ἐξύπνησαν, ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει καὶ ὁ ἥλιος ἔ-

λαμπεν. Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, καθισμένη διπλωπῶδι διὰ νά χωρῆ κοντὰ των, εἶχεν εὔρη τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν ἐσταμάτησαν ὀλίγον τὰ ἀμάξια, διὰ νά πλησιάσῃ καὶ νά τα καλημερίσῃ διὰ πρῶτον φοράν.

Ἡ Μαργαρώ ἀνησούησε κατ' ἀρχάς, ὅταν ἐξύπνησεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, μέσα εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ γρήγορα ἐνθυμήθη, καὶ ἐχαμογέλασεν εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην ζέσιν εἶχε φαντασθῆ.

Τὴν εἶχεν ἐξυπνίσῃ ἡ φωνὴ τῆς Κοκκινোসκουφίτσας.

— Καλημέρα! κοιμάται ἡ Μαργαρώ ἀκόμα; εἶχεν ἐρωτήσῃ ψιθυριστὰ τὸν Πετρογιάννην.

— Ὅχι, δὲν κοιμοῦμαι! εἶχεν ἀπαντήσῃ ἡ Μαργαρώ, τραυλιζουσα καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς διὰ νά ἰδῆ ποῖος ἔλεγε τὸ ὄνομά τῆς.

— Χά, χά, χά! ἐφώνασεν ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, δὲν πιστεύω νά ἦσαι πολλὴν ὥραν ξυπνητή. Γιὰ νά δοῦμε τὰ ματάκια;

Καὶ νά ἐβλέπατε τὴν Μαργαρώ πῶς ἔβαζε τὰ δυνατὰ τῆς διὰ νά σηκώσῃ τὰ βλέφαρά τῆς καὶ νά δεῖξῃ ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ μὲ τὰ δύο τῆς μάτια!

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ὅμως τὴν ἄφισε νά συνέλθῃ καὶ ἤρχισε σπουδαίαν συνομιλίαν μὲ τὸν Πετρογιάννην, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐτάνυε τὰ πονεμένα μέλη τῆς, διότι δὲν ἦτο δα καί τόνον μαλακὸ τὸ στρώμα, τὸ καμωμένο ἀπὸ ἄχυρα καὶ λυγαριά. Καί, ὅσην ὥραν ἐτανύετο καὶ ἔκαμε χασμουρητὰ, ἔρριπτε τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὰ ἄλλα παιδάκια, ποῦ ἐκουβέντιαζαν χωρὶς αὐτὴν. Ἐκύτταζε πρὸ πάντων τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν. Καί, καθὼς τὴν ἐκύτταζε, ἐγένετο πολὺ σοβαρὰ, σχεδὸν περίλυπος. Ἡ μικρούλα θεατρίνα ἐφορούσε μιά καμιζόλα ἀπὸ στακτόμαυρο πανί καὶ μιά φουστίτσα ριγυτή ἓνα μάλλλιον πλεκτὸ σαλάκι ἦτο σταυρωμένο ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ δεμένο πίσω εἰς τὴν μέσην τῆς, ὅπου ἦσαν κρεμασμένες αἱ δύο ξεφτυσμένες ἄκρες του. Δὲν ἐφορούσε κάλτσες κοντές ἢ μακρές, ἀλλὰ τὰ πόδια τῆς ἦσαν σχεδὸν γυμνά, δεμένα μὲ λουριά ἐπάνω εἰς κατὰ πάτους ἀπὸ σχοινί. Τὰ μακρὰ σγουρά τῆς εἶχαν ξεσογουράνη, καὶ ἦσαν κρεμασμένα σάν πλεξιδάκια κακοφτιασμένα εἰς τὴν ράγην τῆς, τοὺς ὤμους τῆς καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ἀκόμα. Ἡ Μαργαρώ δὲν ἀνεγνώριζε καθόλου τὴν Κοκκινোসκουφίτσα. Καὶ τὴν εἶχε πιάσει μιά ἀπογοήτευσις! Ἐμνε κάπως παράμερα.

— Λοιπὸν; τί λέτε σήμερα; τὴν ἠρώτησεν ἡ μικρούλα θεατρίνα, ὅταν τὴν εἶδεν ἔτσι σασιτισμένην.

— Τίποτε... συλλογίζομαι... Δὲν φο-

ρεῖτε πιά τὰ ὠρατὰ σας ρούχα!... — Τὰ ρούχα τῆς Κοκκινোসκουφίτσας;... Ἄ! δὲν φαντάζεσθε, ὑποθέτω, πῶς κοιμοῦμαι μ' αὐτὰ... Κάθε πρᾶγμα καὶ στὴν ὥρα του ἄλλη ὥρα γιὰ τὸ στόλισμα, κι' ἄλλη ὥρα γιὰ τὴ μοναξιά! καὶ ἡ καλλίτερη μου ὥρα εἶνε ἅμα φορῶ τὰ παλῆά μου.

— Μπα! τί περίεργο! εἶπεν ἡ Μαργαρώ...

— Θα μιλήσωμε ἀργότερα γιὰ ὅλα αὐτὰ. Τώρα πρέπει νά δώσωμε τὴ μεγάλη μαστουριά... νά φανερώσωμε πῶς εἶσθε ἐδῶ καὶ θέλετε νάρθητε μαζί μας. Γιὰ νά γίνῃ αὐτὸ, πηγαίνω ν' ἀνοίξω τῆς Μιρέττας, ποῦ τὴν ἔχω κλειδωμένη καὶ τὴν ἀκούω που κτυπᾷ τὴν πόρτα. Ἄς τὴν ἀφίσωμε νά κάμῃ αὐτὴ τὸ μέρος τῆς, κ' ἔτσι ἐμεῖς δὲν κοπιᾶζομε νά γυρεύωμε ἐξηγήσεις.

Ἡ Μιρέττα ὄρμησε μ' ἓνα πῆδημ ἐξω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο, ὅταν ἡ κυρὰ τῆς ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἀμα ἐφθασε νά τῶ ἀπὸ τὴν σκάλαν μὲ τὰ τέσσαρα σκαλοπάτια, ἡ ὁποία ἤγωνε τὸ τροχόσπιτο μὲ τὸ ἔδαφος, ἔμεινε σάν κερφωμένη, ἐκούνησε τὴν οὐρὰν τῆς μὲ ἀνησυχίαν, καὶ ἐμυρίσθη πῶς συνέβαινε κατὶ τὸ ἀπίστοτον. Τῆς εἶχε μυρίσῃ τὸ νέον ἀνθρωπινὸν κρέας, καί, ἅμα εἶδε τὴν Κοκκινোসκουφίτσα νά πηγαίνῃ τρεχάτη πρὸς τὸ ἄλλο τροχόσπιτο, δὲν τῆς ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ νέον κρέας καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἦσαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐπρεξε καὶ αὐτὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἐπροσπέρασε μάλιστα τὴν κυρὰ τῆς. Ἐκυλίσθη ἐπάνω εἰς τὰ δύο παιδάκια, μὲ χάρδι καὶ μὲ ἐκδηλώσεις φιλικωτάτας. Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ὅμως κάθε ἄλλο ἦσαν παρὰ σιωπηλαί. Φαντασθῆτε! Δύο εὐεργέται, ποῦ χθὲς ἀκόμα τὴν εἶχαν φορτώσῃ μὲ γλυκὰ χάρισμα, εὕρισκοντο ἐκεῖ, στὸ τροχόσπιτο, εἶχαν ἔλθῃ μαζί μὲ τὸν θίασον! Καὶ τὰ ἄλλα ἀφεντικά, ποῦ δὲν το ἐγνώριζαν! Ἄ! ἔπρεπε νά το μάθουν, καὶ γρήγορα μάλιστα. Καλέ, τί θὰ πῆ ὕπνος καὶ κούρασις καὶ τεμπελιά. Ἡ ὥρα τῆς ἐγέρσεως ἔχει σημάνη. Ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἔχει φθᾶσῃ ἔτσι ἀποφασίζει καὶ διατάσσει ἡ Μιρέττα. Καὶ νά τὴν! πηγαίνει καὶ μὲ τὴν γλώσσάν τῆς, ὡς σφή σκύλα που εἶνε, διηγεῖται εἰς ὅλους αὐτοὺς που κοιμοῦνται ἀκόμα, ὅτι κατὶ ἔκτακτον συμβαίνει ἔξω ὄχι τίποτε κακό, ἀλλὰ κατὶ πολὺ καλὸ καὶ εὐχάριστον: ὁ ἐρχομὸς δύο πολὺ καλῶν παιδιῶν εἰς τὸν θίασον τοῦ θεάτρου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Πρῶτη-πρῶτη ἐφθασεν ἡ Μουρμούρα. Ἡ Μιρέττα εἶχε προχωρήσει ἔως τὸ στρώμά τῆς, καὶ τὴν εἶχε τραβήξῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι ἔξω.

— Ἄκουε τοῦ λόγου σου, τῆς εἶπεν ἡ Μουρμούρα, ἔξω φρενῶν, διότι τὴν εἶχαν σηκώσῃ πρὸ τῆς ὥρας τῆς, ἂν δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸ κ' ἔργεσαι καὶ μὲ ἀνησυχεῖς, θά φᾶς μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ξυλοπατινάδες!... Ἄ! μὰ εἶσαι ἓνα ζῶν!

Καί, λέγουσα αὐτὰ, ἠκολούθησε τὴν Μιρέττα, ἡ ὁποία τὴν ὠδήγησε πρὸς τὰ παιδάκια.

— Καί σου ἔχει ἓνα θριαμβευτικὸν ὄφρος! ἐπρόσθεσεν ἡ χονδρογυναῖκα... Σὺν νά εὐρήκε τοὺλάχιστον κανένα θησαυρὸ!

— Ἐνα θησαυρὸ! ἐπανελάθεν ἀπὸ μακρὰν μιά φωνή, τὴν ὁποίαν ἡ Μουρμούρα ἀνεγνώρισε πῶς ἦτο τῆς Κοκκινোসκουφίτσας ὄχι ἓνα, παρὰ δύο θησαυροῦς. Νά τους!... δύο ἐργατικά παιδιά, ποῦ δὲν ζητοῦν ἄλλο παρὰ νά ἔλθουν μαζί μας καὶ νά πάρουν τὴν θέσιν τῶν παιδιῶν ποῦ ἐχάσαμε.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτὰ ποῦ μου φάλλεις; εἶπεν ἡ Μουρμούρα, μὲ τὸ πλέον κακότροπον ὄφρος τῆς. Τρελλή εἶσαι! Στὴ ζωὴ μου! μήπως σου ἤλθε καμμιὰ κληρονομία, καὶ μας λὲς νά πάρωμε στὴν καμποῦρά μας δύο μωρά, καὶ νά τα τρέφωμε;

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα δὲν τα ἔχασε: δὲν τῆς ἔκαμε κἂν αἰσθησὴν ἡ στάσις τῆς Μουρμούρας. Ἦρχισε νά διηγῆται, σάν νά τὴν εἶχαν παρακαλέσῃ μάλιστα, τὴν ἱστορίαν τῶν προστατευομένων τῆς. Καί, ἀφοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν ὄρφανά, δηλαδὴ ἐλεύθερα, καὶ ὅτι εἶχαν καλὴν ἀνατροφὴν, ἐπρόσθεσεν:

— Ἐἴχαμε ἀνάγκην ἀπὸ ἡθοποιούς, καὶ τοὺς ἤραμε χωρὶς νά κοπιᾶσωμε. Δὲν εἶνε αὐτὸ εὐλογία τοῦ Θεοῦ;...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λαρούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΑΙΔΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ἄργυ ἐγκλημα ἀπεδόθη ἐσχάτως εἰς ἓνα δυστυχῆ ὑπηρέτην: ὅτι ἔκλεψε τὰ πολυτίμα κοσμήματα τῆς κυρίας του. Τὸν ἐμαρτύρησε δὲ μιά μικρὰ κόρη πέντε ἐτῶν, ἡ ὁποία τὸν εἶδε, — τὸν εἶδε, — νανόγῃ τὸ συρτάκι τῆς μητέρας τῆς καὶ νά το ἀδειάζῃ... Ἀπὸ τρελλοῦ καὶ ἀπὸ παιδι μαθαίνεις τὴν ἀλήθειαν λέγει ὁ λόγος. Φυσικὰ λοιπὸν ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγνοῦ πλάσματος, τὸ

ὁποῖον κανὲν συμφέρον δὲν εἶχε νά παραμορφώσῃ τὰ πράγματα, ἐπιστεῦθη καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐκρατήθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, διὰ νά ὑποβληθῆ τῆς οἰδεν εἰς ποῖα βασανιστήρια. Εὐτυχῶς, πρὸς τὸ βράδυ, τὰ κοσμήματα ἀνευρέθησαν. Ἀφρημένη ἡ κυρία, εἶχε φυλάξῃ τὸ κουτί εἰς ἄλλο μέρος ποῦ δὲν τὸ ἐνθυμῆτο καὶ τὸ ἀνεκάλυψε κατὰ τύχην!

Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία μ' ἓνα ψευδὸς ὀλίγον ἔλειψε νά καταστρέψῃ τὸν ἀθῶον, ἐγελούσεν ἔπειτα διὰ τὸ κατῳθωμὰ τῆς ἀγγελικωτάτα. Μόνον ὅταν ἔφαγε ξύλο ἄρχισε νά κλαίῃ, νά μετανοῇ καὶ νά ὑπόσχεται ὅτι δὲν θά το ξανακάμῃ. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε πάλιν ψεῦμα. Καὶ τὴν ἄλλην τὸ ἴδιον καὶ ποῖος εἰςεῖρε πῶσαι ἡμέραι θά περάσουν ἔως νά κόψῃ τὸ φοβερόν της ἐλάττωμα!

Ἄ, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐλάττωμα τῆς παιδικῆς, τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Νομίζεις ὅτι εἶνε ἔμφυτον. Οἱ δικασταὶ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλά, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ δικαστήριον, μαρτυρία παιδιοῦ κάτω τῶν ἐπτὰ ἐτῶν—νομίζω, — δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. Μέχρις αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἡ φαντασία δίνει καὶ πέρνει, καὶ τὰ περισσότερα παιδιά λέγουν ψεῦματα ἀναιδῶς, ἀπροκαλύπτως, καὶ οὔτε εἶνε εἰς θέσιν νά ἐνοησούν τὰς συνεπείας ἐνὸς ψεύδους ἐνω καὶ τὴν εὐθύνην ποῦ ἔχουν δι' αὐτὸ. Ἡ χρηστότης, ἡ εὐσυνείδησις, ἡ φιλικότης, ἡ δικαιοσύνη τοῖς εἶνε ἀγνωστα. Καὶ ἐκτὸς τῶν ψευδῶν ἐκείνων, τὰ ὁποία λέγουν ἀπὸ μικροσυμφέρον, ἀμέτρητα εἶνε τὰ ψεύδη ποῦ λέγουν χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως καὶ ἀπὸ συνήθειαν.

Παρατηρῶ τὴν κόρην μου. Εἶνε τώρα 3 1/2 χρονῶν, καὶ λέγει 3 1/2 χιλιάδες ψεῦματα τὴν ἡμέραν. Τὴν μαλόνω, τὴν συμβουλεύω, τὴν τιμωρῶ, τοῦ κάου! Τὴν μίαν στιγμὴν ὑπόσχεται, καὶ τὴν ἄλλην ἀμέσως τὸ ξανακάμνει. Εἶνε ἀδύνατον νά ἐνοησῇ, ὅπως ἂν τῆς τὸ 'πῶ, ὅτι τὸ ψεῦμα εἶνε κακόν' καὶ μάλιστα φοβούμαι ὅτι ἀκόμη δὲν ἐνόησε καλὰ-καλὰ τί λέγεται ψεῦμα. Καὶ ὁ τελειότερος παιδαγωγὸς θάπελπίετο μαζί τῆς καὶ θά τὴν ἄφινεν εἰς τὴν τύχην τῆς.

Διὰ νά γελᾶστέ, νά σᾶς πῶ τί μᾶς ἔκαμε προχθές. Ἦμεθα εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπάνω τὸ μωρὸ ἐκοιμάτο κάτω ἡ νταντὰ ἐπλενε. Ἡ Κάκια, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἐτριγύριζεν εἰς τὸ τραπέζι, δεχομένη λιχουδιὰς καὶ πληρόνουσα μὲ ἀστειὰ. Ἐξαφνα μᾶς ἐράνη ὅτι ἀκούσαμεν κλάμα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο νάνεβη καρεῖς, εἶπα τῆς Κάκιας: — Πῆγαινε ἐπάνω σιγα-σιγά, στασου στὸ διάδρομο ἀπέξω, καὶ ἂν ἀκούσῃς τὴν ἀδελφοῦλα σου νά κλαίῃ, κατέβα γρήγορα νά μᾶς τὸ πῆς.

Ἐπρεξε μὲ μεγάλην πρόθυμίαν. Ἀλλὰ

μῶλις ἀνέβη ὀλίγα σκαλιά, ἐπέστρεψε μὲ ξεφωνητὰ:

— Ἐξύπνησε!.. Κλαίει!.. Κλαίει!.. Ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ σπῖτια των μωρὰ, ξεύρουν τί γίνεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Γενικὴ ἀναστάτωσις. Ποῖος νά πρωτοτρέξῃ, ποῖος νά προφθάσῃ τὸ παιδί, μὴν τύχη καὶ πεθάνῃ... ἀπὸ τὸ κλάμα! «Πῶ, τὸ καίμενο!... ποῖος ξέρει πόσην ὥρα θά ἐκλαιγῃ καὶ δὲν τὸ ἀκούσαμε!..» Ἐπесαν καρέκλες, πετσέτες καὶ μιά μπουτίλλα. Κατήνησε νά μείνω μόνος εἰς τὸ τραπέζι καὶ νά περιμένω. Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἀκόμη ἐχάθη.

Σὲ λίγο ἐγύρισαν ὅλοι... Τὸ μωρὸ ἐκοιμάτο μακαρίως... Ἡ κυρία Κάκια μᾶς εἶπε ψεῦματα!

Κ' ἐγελούσε, ἐγελούσε, κατευχαριστημένη, καταχαρούμενη ποῦ μᾶς ἐγέλασε!

Γρήγορα ὅμως τὰ γέλια τῆς μετεβλήθησαν εἰς δάκρυα. Ἐπῆρα μίαν καρφίτσαν καὶ τῆς ἐτσόμπησα τὸ χεράκι. Ἄ, μὰ τῆς ἄξιζε τῆς κατεργάρας!

— Νά, τῆς εἶπα! νά σοῦ βγάλω αἷμα, γιὰ νά μάθῃς ἄλλη φορὰ! νά, ἰδὲς αἷματα! πῶ, πῶ, πῶ!

Αἷματα! ποῦ εἶνε;! Ἐκατατρόμαξε... Ἄλλ' ἅμα ἐκύτταζε τὸ χέρι τῆς καὶ δὲν εἶδεν οὔτε ἕγνος αἵματος... ἄρχισε νά κλαίῃ δυνατώτερα.

— Ἐτσι, νά κλάψῃς γιὰ νά μάθῃς... ἂν τὸ ξανακάμῃς, θά σε τρυπήσω τόσο δυνατὰ, ποῦ θά βγάλῃ αἷμα στάλῃθαι.

— Δὲν θά το ξανακάμω!
— Ἀλήθεια τὸ λὲς;
— Ἀλήθεια.

Κάθε μπαμπᾶς ποῦ τιμωρεῖ τὸ παιδάκι του, ἀφορμὴν γυρεύει νά το ἱκανοτποιήσῃ. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν Κάκια ἔστη ἀγκαλιά μου, τὴν ἐχάιδωσα, τὴν ἐφίλησα; τῆς ἔδωσα λίγο σταφίλι, καὶ τῆς εἶπα ἓνα παραμῦθ... γεμάτο ψεῦματα. Ἐ, θά τὸ πιστεύετε;... Δὲν ἐπέρασε μιά ὥρα, καὶ ἡ Κάκια ἐκατάφερε δεῦτερον ψεῦμα, χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον!

Ἐπρεπε τώρα, ὅπως εἶπα, νά τὴν τιμώσῃ μὲχρις αἵματος. Ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶχα τὸ θάρρος... Καὶ τὴν ἄφισα... Καὶ νά σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐβαρέθηκα καὶ νά τὴν ξαναμαλώσω. Κ' ἐσυλλογίσθηκα... νά σᾶς πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα; ὅτι διὰ τὰ ψεῦματα τῶν μικρῶν πταίωμεν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι. Ἀπὸ τὴν κούνιαν τᾶνατρέφομεν μὲ ψεῦματα. Αἰωνίως τὰ γελούμεν, διὰ τὸ κάθε τί, ἀπὸ τὰ μικρότερα ἔως τὰ μεγαλύτερα. Διὰ νά κάμνουν ὅ,τι θέλωμεν, μεταχειρίζομεθα χίλια τεχνάσματα, δηλαδὴ χίλια ψεύδη. Βῆδατε εἰς τὸ ἐπεισόδιον ποῦ σᾶς διηγῆθην; Ἡ Κάκια εἶπεν ἓνα ψεῦμα, κ' ἐγὼ τῆς εἶπα δύο, τρία—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παραμῦθι. Καὶ

εις τὸ τέλος δὲν ἐκράτησα τὸν λόγον μου, καὶ διὰ τὸ δεύτερον ψεῦμά της ἀντι- νὰ πάθη περισσότερα, δὲν ἔπαθε τίποτε. Θὰ ἔχη λοιπὸν ἀδικὸν ἂν αὐριον μᾶς κάμη τὰ ἴδια καὶ χειρότερα;

Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε ἔμφυτον. Καλὲ ποῦ ἔμφυτον! Τὸς τὸ μανθάνομεν, τοὺς τὸ ἐμπνέομεν μετὰ τὴν ὥραϊν ἀνατροφὴν ποῦ τοὺς δίδομεν. Εἶνε, βλέπετε, τόσῳ δύσκολον ἢ ἀνατρα- φῆ ἓνα παιδί χωρὶς τὰ μικρὰ ἀθῶα ψεύ- δη ποῦ μεταχειρίζονται γύρω του ὅλοι,

γονεῖς, παραμύθια, νταντά, ἀδελφία, φί- λοι τοῦ σπιτιοῦ!

Ἀδελφία... βέβαια καὶ τὰ ἀδελφία. Δι' τοῦτο θὰ ἔλεγα εἰς ὅσους ἀπὸ σᾶς ἔχουν ἀδελφάκια, νὰ προσέχουν. Ὅσον ὀλιγώτερα ψεύματα τοῖς λέγουν, τόσο τὸ καλλίτερον. Θὰ τοὺς ἐσυμβούλευα μάλιστα νὰ τοῖς λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, — ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

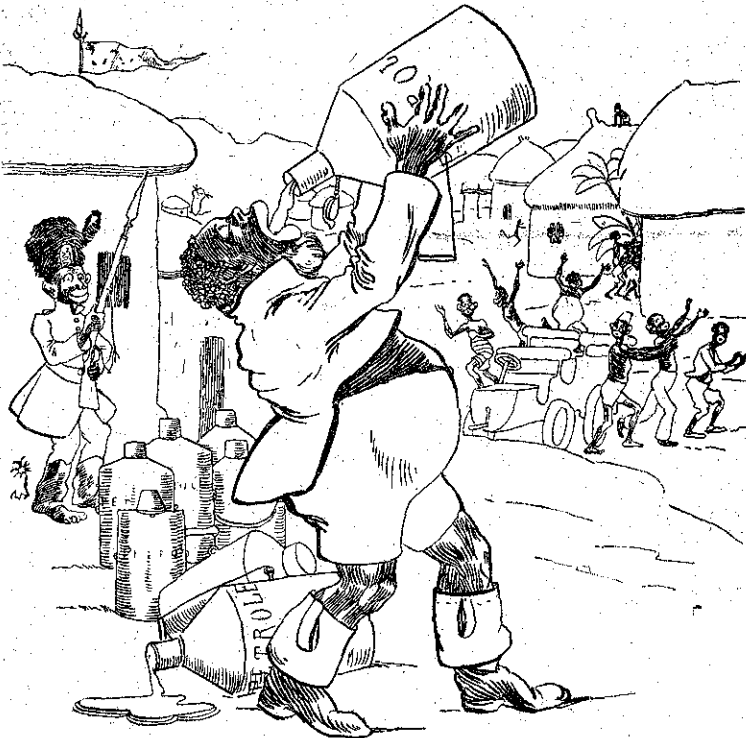
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Βασιλέως, ἀγορασμένο καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Παρίσι, ἦταν «τελευταίου συστήματος» καὶ ἔτρεχε σάν δαιμονισμένο — γιὰ νὰ μὴ σᾶς λέγω ὅτι ἔκοβε πενήντα μίλλια τὴν ὥρα.

Εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ θέλῃ πετρέλαιο. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Κου- κουμπιμπῆς εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ. Καὶ ὁ Ἀρχιμάγειρός του, ἓνας κύριος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ κλέφτῃ.

Λοιπόν, μιὰν ἡμέρα, ὁ Ἀρ- χιμάγειρος τοῦ ἔκλεψε ὅλες τὲς μπουκάλες τοῦ κονιάκ ποῦ εἶχε στὴν ἀπο- θήκη του. Τὴν ἴδιαν ἡμέρα, ποῦ ἦλθεν ὁ- ρεῖ τοῦ Κου- κουμπιμπῆ νὰ μεθύσῃ μετὰ κονιάκ. Καὶ ἐ- πειδὴ δὲν ἦνρε κονιάκ ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ ἀπὸ τὴ δίψα του, ἔκρεμασε τὸν Ἀρχιμά- γειρο κ' ἐξέ- σπασε στὸ πε- τρέλαιο. Καὶ ἤ- πιε μονορροῦ- φι ὅλους τοὺς τενεκέδες τοῦ πετρελαίου, ποῦ εἶχε ἀφθονοὺς στὴν ἀποθήκη γιὰ τὸ αὐτοκίνητο!

Ἔτσι τὸ ἀμάξι ἔμεινε χωρὶς πετρέλαιο. Ὁ Κουκουμπιμπῆς ὅμως ποῦ ξεύρομε πόσον ἦταν ἐφευρετικὸς, ἀντικατέστησε τὴν κινῆσιν αὐτὴν δι' ἓνα μιν μετὰ ἄλλην, δηλαδὴ ἔβαλε κομμιά δεκαριά ἀραπάδες νὰ σέρνουν τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἔμπρός καὶ ἄλλους τόσους νὰ τὸ σκουντοῦν ἀπὸ πίσω, καὶ ἔτσι ἐπήγαινε μιὰ χαρά.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔκοβε πιά πενήντα μίλλια τὴν ὥρα. Ἀλλὰ τὴ δουλειὰ του τὴν ἔκαμνε. Ἐπειτὰ, ἡ βασιλικὴ ἄμαξα δὲν πρέπει νὰ τρέ- χῃ μετὰ τὴν γρηγοράδα καὶ νὰ γίνεται ἀφανῆ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὸν Βασιλέα! Ὅσο ἀργότερα, τόσο καλλίτερα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

Ἡ πληγὴ τοῦ Γάστρων, ἂν καὶ εἶχε τρέξῃ πολὺ αἶμα, ἦτο ἐλαφρὰ ὡς πρὸς τὸν πόνο. Ἐδόθησαν γυθὸς νεῦ ἀλο- γα εἰς τοὺς δύο ἡρώδας μας, ποῦ συν- ἦλθαν ἐντελῶς καὶ οἱ δύο καὶ τότε πλέον ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Πέτρου νὰ διηγηθῇ τὰ ἀνδραγαθήματα ποῦ ἔκαμνε εἰς τὸν κοῖλον δρόμον, καὶ τα διηγήθη μετὰ σπανίαν μετριοφροσύνην.

Ὁ στρατάρχης ἐφαίνετο γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν τριῶν νεανίσκων καὶ διὰ τὸ μυθικὸν κατέρθω- μα τοῦ Πέτρου. Ὅπως ὁ Πλανσέτος εἰς τὸ Παρίσι, ἐπανεφέρε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μνήμην του τὸ ὄνομα τοῦ προσφι- λοῦς του καὶ θαυματουργοῦ Πόρθου, τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος τοῦ ἐνθύμιζε μετὰ τὸσον ἐκπληκτικὸν τρόπον.

Μάλιστα ἐπίστρεψεν εἰς τὸν καταυλι- σμὸν του, ἀπέπεμψεν ὁ Ἀρτανιαν τὴν αὐτοσχέδιον συνοδίαν του.

— Ν' ἀναγγεῖλετε, κύριοι, εἰς τὸν κ. στρατάρχην Βιλλάρ ὅτι θὰ τὸν ἐπι- σκεφθῶ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀκολου- θούς, οἱ ὅποιοι ἀπεμαχρόνοντο.

Κατόπιν, ὅταν αὐτοὶ ἀπεμακρόνη- σαν, ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τοὺς τρεῖς νέους Ἐστιράκ, καὶ ἐδήλωσε ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀπετέλουν μέρος τῆς ἰδιουτέρας του ἀκολουθίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ὅπου οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρ- τανιαν παρακάνθηται εἰς πολεμι- κὸν συμβούλιον καὶ ἀναλαμβάνου- νον νέαν ἐντολήν.

Ὅταν ὁ Ἀρτανιαν ἔμεινε μόνος, ἐ- ξαναδιάβασε μετὰ τὴν ἡσυχίαν του τὴν ἐ- πιστολήν τοῦ κ. Βοαζέν, ἡ ὁποία ἦτο οὕτω πῶς συντεταγμένη:

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπιδοκιμά- ζει τὸ σχέδιόν σας περὶ ἀποφασιστικῆς ἐφόδου ἐναντίον τοῦ ὠχυρωμένου στρα- τοπέδου τῆς Δεναίν.

» Σὰς παρακαλεῖ νὰ το ἀνακοινώσετε εἰς τὸν κ. Βιλλάρ καὶ νὰ προσπαθή- σετε νὰ τον κάμνε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διὰ τὴν ὁποίαν

» γνωρίζω ὅτι δεικνύει ἀπέχθειαν. Ἄν δὲν κατορθώσετε νὰ νικήσετε τοὺς δι- σταγμούς του, ἀλλὰ ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων προκαλέσῃ ὡς πρὸς τὸ

» μιὰν ἐπιτυχῆ ἐνέργειαν ἐναντίον τῆς Δεναίν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει ἄρα χαρῆν τὰ μέγιστα. Ἐν συντομίᾳ, κύ- ριε στρατάρχα, ὁ βασιλεὺς θὰ σας ὀφείλῃ πολὺ μεγάλην χάριν διὰ πᾶν ὅ,τι δυνήθητε νὰ κάμνετε ὑπὲρ τοῦ

» θριάμβου τῶν ὀπλων μας καὶ τῆς σω-

» τηρίας τῆς προσφιλοῦς μας Γαλλίας.»

Καθὼς ἐτελείονε τὴν ἀνάγνωσιν του, εὐρὺ μειδιᾶσα ἤνθησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρτανιαν τὰ μύτια του ἐσπινθήρι- ζαν ἀπὸ τὴν χαρὰν χωρὶς καθόλου ν' ἀργοπορήσῃ, διέταξε νὰ του φέρουν τὸν ἵππον του ἔπειτα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀκολουθούς του, μετέβη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅπου εἰσῆλθε μόνος.

Ὁ Βιλλάρ, προειδοποιηθεὶς ὅτι ὁ στρατάρχης Μοντεσκιού εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου γράμμα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν αὐ- λὴν, ἐδέχθη ψυχρότατα τὸ συνάδελ- φόν του.

Ἀλλὰ πολὺ ταχέως ἡ διαπασὼν τῶν φωνῶν ὑψώθη καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, μεταξὺ τῶν δύο στραταρχῶν ἐγένετο συζήτησις, καὶ συζήτησις θυελλώδης.

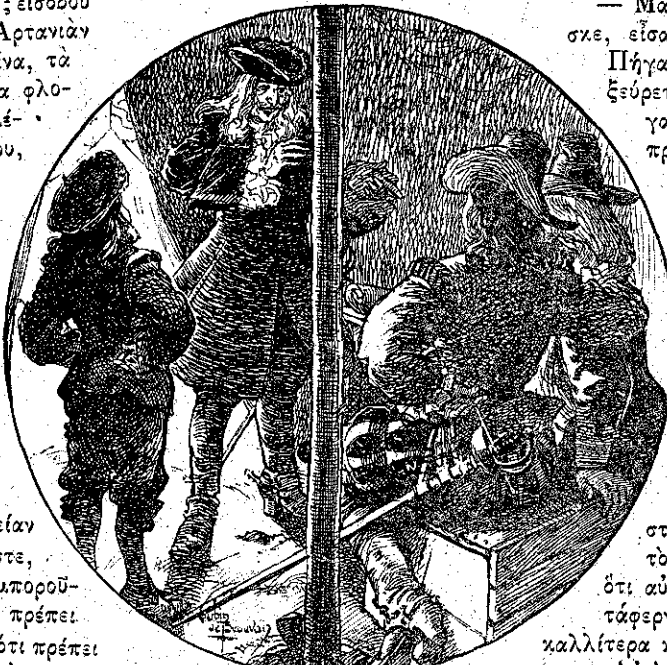
Ἐξάφνα, τὸ παραίτασμα τῆς εἰσόδου ἐτραβήθη ἀποτόμως καὶ ὁ Ἀρτανιαν ἐξῆλθε, μετὰ τὰ φρύδια ζαρωμένα, τὰ μουστάκια ἀγριεμμένα, τὰ μάτια φλο- γοβόλα, τὸ χεῖρ ἀκόμῃ σφιγμέ- νον εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὡς νὰ εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ το σύρῃ ἀπὸ τὴν θήκην του.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπέστρεψε μετὰ ταχὺν καλπα- σμὸν εἰς τὸ κατάλυμά του, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς νεαροὺς ἀκολουθούς του.

Ἐξάδελφοι, τοὺς εἶπεν, ἄμα ἔμεινε μόνος μαζί των, μὲλονότι εἴθετε τὸσον νέοι, ἐ- δεῖξατε ὅμως, ἐρχόμενοι νὰ μ' εὐρήτε ἐδῶ, τὴν ἀνδρείαν δραστηριότητα καὶ ἐξυπνάδα, ὥστε, πολλοὶ σωστοὶ ἄνδρες δὲν θὰ ἤμποροῦ- σαν νὰ σας φθάσουν. Σήμερον, πρέπει νὰ με ἀκούσετε μετὰ προσοχὴν διότι πρέπει νὰ σας ἐξηγήσω ἐν συντόμῳ εἰς ποίαν θέσιν εὐρίσκονται τὰ στρατεύματά μας καὶ εἰς ποίαν τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, πρὶν σας εἰπῶ τὴν νέαν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἀναμένω ἀπὸ εἰσᾶς. Ἀληθινὰ, εὐλό- γῳ τὸν ἐξάδελφόν μου πατέρα σας, διότι σᾶς ἔστειλε πρὸς ἐμέ διὰ τὸν σκο- πὸν ποῦ ὄνειροπολῶ, κανένα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ μου δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμοποιήσω. Κυττά- ξετε προσεκτικὰ αὐτὸν τὸν χάρτην, ἐ- ξάδελφοι, καὶ ἀκολουθήσατε τὰς ἐξη- γήσεις μου. Ὁ στρατὸς τοῦ πρίγ- κηπος Εὐγενίου κατέχει τὴν ἐξοχὴν, μεταξὺ τῆς Δεναίν καὶ τῆς Λανδρενῆ, ἀπὸ τῆς ἄλλης ὁχθῆς τοῦ Σέλλα, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς κατέχομεν τὴν ἀριστερὰν ὁχθῆν. Ὁ κ. στρατάρχης Βιλλάρ (τὸν ὁποῖον, μ' ὅλα ἐκεῖνα, ἐκτιμῶ ὡς ἄν- δρα γενναϊότατον καὶ ἐμπειροὺν πολέ- μαρχον) ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του ὅτι πρέπει νὰ βαδίσωμεν πρὸς ἐπικουρίαν ῖαν τῆς Λανδρενῆ. Ἐγὼ — ἐξηγο

λοῦθησεν ὁ Ἀρτανιαν, — μελετῶ ἄλλο, τολμηρότερον ἐγχείρημα τὴν ἀδειαν διὰ νὰ το ἀποπειραθῶ εἰχα γράφῃ διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν ἀδειαν αὐτὴν ἀκριβῶς μοῦ ἔφερον ὁ Φραγκί- σκος.

— Τότε λοιπὸν; εἶπεν ὁ Γάστων. — Λοιπὸν, ὁ κ. Βιλλάρ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούσῃ τίποτε καὶ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔ- χει τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, ὀφείλω νὰ ὑποκύψω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐλπίζω ὅμως νὰ προσηλυτίσω τὸν κ. Βιλλάρ εἰς τὸ σχέδιόν μου, καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τον παρασύρω καὶ χωρὶς νὰ θελῃ. Πρὸς τοῦτο, διὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσω τίποτε, χωρὶς μελέτην, μὴ χρειάζονται ἀκρι- βεῖς πληροφορίες διὰ τὰ ὀλλανδικὰ στρα- τεύματα, τὰ κλεισμένα μέσα εἰς τὴν Δεναίν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ λόρδου

«Καὶ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἐξάδελ- φοί μου, σᾶς στέλλω νὰ τὰς φέ- ρετε.» (Σελ. 285, στ. 6.)

Ἀλβερμάλη. Καὶ τὰς πληροφορίας αὐ- τὰς, ἐξάδελφοί μου, σᾶς στέλλω νὰ τὰς φέρετε ἀπὸ μέσα.. ἀπὸ τὴν Δεναίν...

— Πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησεν ἀπλῶς ὁ Γάστων.

— Θὰ περιέλθετε πρῶτα μαζί μου τὴν παράταξίν μας διὰ νὰ ἐξοικειωθῆτε μετὰ τὴν ὄψιν τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ μάθετε νὰ ἐκτιμᾶτε μ' ἐν βλέμμα τὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν ἐνὸς οἰουδήποτε στρατιωτικοῦ σώματος. Καὶ κατόπιν, εἶπειτα... μὰ τὸ ναί! ἔπειτα, πρέπει νὰ εὐρεθῆτε τὸ μέσον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Δεναίν. Ὅμιλῶ διὰ σᾶς, βαρῶνε, καὶ διὰ τὸν Πέτρον, διότι κρατῶ μαζί μου τὸν Φραγκίσκον.

— Ὁ! ἐξάδελφέ μου, σᾶς παρακα- λῶ, μὴ με χωρίσετε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου! εἶπεν ἰκετικῶς ὁ Φραγκίσκος;

ἄλλως τε, ἐπρόσθεσε σοβαρώτατα, ἔχω καὶ ὅλας τὸ σχέδιόν μου.

— Γιὰ δῆτέ τον! Καὶ πῶς εἶνε φτιασμένο τὸ σχέδιόν σου, κατεργα- ράκο μου;

— Νὰ το! φρονῶ ὅτι εἶνε ἀπαραί- τητον νὰ πῶμε καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Γά- στων κ' ἐγὼ θὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν Δε- ναίν ὁ Πέτρος θὰ κρυφθῇ εἰς τὰ περὶ- χωρα, καὶ ἐγὼ, ποῦ ὡς παιδί δὲν προ- καλῶ πολλὰς ὑποφίας, θὰ δυνηθῶ εὐ- κολώτερα νὰ πηγαίνω ἐρχομαι καὶ νὰ τοὺς δίδω ἀμοιβαίως εἰδήσεις.

— Ξέρεις, μικρὲ μου ἐξάδελφε, ὅτι εἶνε θαυμασία ἡ ἰδέα σου; Ἀλλὰ νὰ ἐκτεθῆς ἔτσι!

— Κύριε στρατάρχα, ἂν αὐτὸ ἤμπο- ρῆ νὰ ὠφελῆσῃ τὴν Γαλλίαν, δὲν ἔχε- τε τὸ δικαίωμα νὰ μου χαρισθῆτε!

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ θυμοῦ, Φραγκί- σκε, εἶσαι λαμπρὸ καὶ σπάνιον παιδί! Πήγαινε λοιπὸν μαζί των. Ἀλλὰ, ξυῦρετε τί συλλογίζομαι; μετὰ τὴν γασκωνικὴν προφορὰν σας, θὰ προδοθῆτε ἀμέσως.

— Κύριε στρατάρχα, πα- ρετήρησεν ὁ Γάστων, ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ τόσον καταφανῆ τὴν προφορὰν ἄλλως τε θὰ ὀμιλῶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλι- γώτερον. Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Φραγκίσκον, εἰς τὸ τὰ ξεῖδι μας τόσον διεσκέδαζεν ἀπομιμούμενος τὰ γλωσσικά ἰδιώματα τῶν τόπων ποῦ ἐ- περάσαμεν, ἀπὸ τὴν Λιμό- γην ἕως τὴν Πικαρδίαν, ὥ- στε ἐγίνε πολὺ δυνατός εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ τα ἐκα- τάφερνε νὰ κάμῃ τὸν Φλαμανδὸν καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἀληθινὸς Φλαμανδός.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλή-θεια, τὸ ξέρεις δά, κύρ στρατάρχη! ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἀνθρωπάκος μας, ἀπο- μιμούμενος τὴν φλαμανδικὴν προφορὰν μετὰ τὸνον τὸσον κωμικόν, ὥστε ὁ γενναϊό- τατος Ἀρτανιαν ἐξέσπασε εἰς γέλια.

(Ἔπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ "Arm.]

ΕΙΣ ΨΕΥΤΗΝ

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφραπάτης Κ' ἐστάθηκε ἔμπροστά μου Καὶ μοῦδειξε τὴ μύτη του Για τὴ σκορδομυτιὰ μου.

— Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τὸνε πῶ. Γιὰ νὰ βαλθῇ σὲ μέτρο; — Βάλε του κάλπικ' ὄνομα Κι' πὲς τὸνε κύρ Πέτρο.

— Στρ. ψε, σὶδρ Πέτρο, κατὰ μέ- τρὸ γαλινῶ σου βλέμμα; Κι' ἂν ἤμπορῆς, βγάλε πνοή ποῦ νὰ μὴν εἶνε ψέμμα.

[Ἀπὸ τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ ΣΟΛΩΜΟΥ]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ίδε την Προκήρυξιν, φυλλάδιον 17, σ.133.]

Δεν είμπορώ να εἶπω ὅτι τὸν Διαγωνισμόν μας αὐτὸν ἔσπευεν ἡ μεγαλύτερα ἐπιτυχία. Παλαιότεροι Διαγωνισμοὶ Ζωγραφικῆς, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ ἴδιον θέμα, μᾶς ἔδωσαν καλλιτέρα ἀπο-

ΚΕΝΤΡΙ (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

τελέσματα. Ἀρὰ γε οἱ σημερινοὶ συνδρομηταί μου δὲν ζωγραφίζουν καλά, ἢ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν οἱ καλλιτέροι; Τὸ θέμα δὲν πιστεύω νὰ πταίη καὶ ἄλλοτε, καθὼς σὰς εἶπα, ἐζήτησα Πασχαλινὴν Κάρταν, καὶ δὲν μετενόησα δι' αὐτό.

Διηγωνίσθησαν ἐν ὄλῳ 32. Ἐκ τούτων ἀποκλείονται: ὁ Στᾶν.λεῦ, ὁ Με.λαγ.χολικός Ἐρμητής, τὸ Πε.ρωμέρον, ὁ Ἰ.πλότης τοῦ Βυζαντίου, ἡ Χιμαῖρα, ἡ Νηρηὶς τῶν Ἀγράφων, Ἀρρίβας ὁ Καρχηδόσιος καὶ ὁ Δ. Ε. Ψύρας, — διότι αὐτοὶ δὲν συμμορφώθησαν μετὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, καὶ ἀντὶ νὰ στείλουν κάρταν πασχαλινὴν, ἔστειλαν μίαν ζωγραφίαν διανδήποτε (π. χ. τὸ Πε.ρωμέρον ἐξωγράφισεν εἰς μίαν κάρταν « Διάβασιν ποταμοῦ », ὁ δὲ Ἰ.πλότης τοῦ Βυζαντίου — ὁ καλλιτέρας ζωγράφος ἐκ τῶν ἀποκλεισθέντων, — ἔστειλε μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν.)

Ἀπὸ τούτων ἄλλων, οἱ περισσότεροι ἐδοκίμασαν μὲν νὰ ζωγραφίσουν μίαν παράστασιν πασχαλινὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἶνε πολλὴ κατωτέρα τῆς ιδέας τῶν. Ἰδοὺ αὐτοὶ: Ἀσ.μα τοῦ Ὁρφέως, (Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, οἰκογενειακὴ σκηνή) Ἀσ.β.ακὸς Ὀυρανός (ἐν ἀρνάκι, πασχαλινὸν βέβαια, — ἐκ τοῦ φυσικοῦ) Μεγάλη

Ἑλλάς (μία κόρη, μετὰ διάκοσμον ἀνθρώπων, ἐν αὐτῷ καὶ μία καμπάνα) Κόκκινος Κρίκος, Κατσαρίδα καὶ Θερινὸς Ὀυρανός (ἢ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ) Παρ. Ι. Εὐαγγελιστὸς (τὸ « Δεῦτε λάβετε φῶς » εἰς τὴν Ἐκκλησίαν) Ἀσπερδὸς Ὀυρανός, (ὀλίγ' ἀπ' ὅλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εὐφύεστερον εἶνε ἡ ἀνατολὴ τοῦ Πάσχα, ὅπου ἀντὶ ἡλίου βγαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα πελώριον αὐγὸν) Σεντιευμένος Ναυτης (ὁ ὁποῖος κοτὰ εἰς τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη », γράφει καὶ « Μὴ λησμονῆτε τὸ Εσπάζθωμα » — ἀνέκαμα διαγωνισμόν Ρεκλάμας, θὰ τὸν ἐβράβευα χωρὶς ἄλλο) Κύμα τῆς Μεσογείου (τὸ ἀνέον φῶς) μία γυναῖκα

μετὰ τὸ κερί τῆς, ἐπιστρέφουσα τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως) Ὀγγρὸν Ἀμαρταντὸν (ἐξώθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, μετὰ τὴν ἀπόδυσιν) Δοξὴ τῆς Καρβύστου, (φαγοπότι εἰς τὸ ὑπαίθριον, χορὸς, τσογγύρισμα κτλ.) καὶ Ἀμίμητος Γελοιοποιὸς (πασχαλινὸν γέυμα εἰς τὸ σπίτι.)

Ἐρχονται τώρα ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις εὐρίσκονται εἰς

ΟΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΕΟΠΡΑΝΟΥ (Ἀ Βραβεῖον.)

κάποιαν ἀρμονίαν. Αὐτὰ τὰ ἔργα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τα κυττάξῃ ἐπιτέλους... χωρὶς νὰ τρομάξῃ.

Ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσο.λογγίου ἐξωγράφισε δύο ἀρνάκια μέσα εἰς πασχαλιές· τὸ ἕνα φορτωμένον μ' ἕνα πα-

νέρι γεμάτο αὐγὰ—κόκκινα βέβαια. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἡ ζωγραφία αὐτή, διὰ νὰ γίνῃ κάρτα, πρέπει νὰ μικρυνῇ τὸσον, ὥστε νὰ μείνῃ μόνον τὸ ἐν δεκάτον ἕκτον. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν σμικρύνσιν, τὰ πράγματα δὲν θὰ φαίνονται καθαρά.

Ἐνα κοριτσάκι, εἰς ὠραῖον πλάσιον μαϊάνδρου, κάθηται εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου, ἔχει εἰς τὴν ποδιάν του πασχαλιές, καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, κτυπᾷ μίαν καμπάναν, ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα σπασμένου αὐγοῦ καὶ γράφει ἐπ' αὐτῆ « Χριστὸς Ἀνέστη ». — Εἶνε ἡ κάρτα τοῦ Νίκου Κατερινοπούλου. — Ἄν τὸ πρόσωπον δὲν ἦτο χαλασμένον, — τὸ ἕνα μάτι πῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, — ἡ κάρτα αὐτὴ θὰ ἐλάμβανε πολὺ καλὴν θέσιν.

Ἐνα πουλί, ἀντιγραμμένον ἴσως ἀπὸ ζωολογίαν, κρατεῖ εἰς τὸ ράμφος του δύο πινακίδας. Εἰς τὴν μίαν (« Καλὸ Πάσχα, παιδάκια! ») δύο παιδάκια τσογγρίζουν· εἰς τὴν ἄλλην (« Καλὸ Πάσχα, ποντικάκια! ») δύο ποντικάκια κουβαλοῦν ἐν αὐτῷ — μετὰ τὸν γνωστὸν τρόπον τῶν ποντικῶν. Ἡ ἰδέα χαριτωμένη ἡ ζωγραφικὴ ὄχι τὸσον. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κάρτα τῆς Ψυχῆς τῆς Λέσβου.

Ἐνα πελώριον αὐγὸ, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Χριστὸς Ἀνέστη καὶ μ' ἕνα ἀρνάκι· ζωγραφισμένον ἐπάνω, τὸ αὐτὸ αὐτὸ μισοχωμένον μέσα εἰς πασχαλιές, καὶ δίπλα ἕνα λάδιον μετὰ τὴν Ἀνάστασιν. — Ἰδοὺ τὸ κομψὸν σύμπλεγμα τοῦ Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου. Δυστυχῶς ἡ ζωγραφικὴ του ἰμοιᾶζει μᾶλλον μετὰ δειγμα κεντήματος, ἀπ' αὐτὰ τοῦ δημοσιεύου τὰ περιοδικὰ τῶν ἐργοχειρῶν.

Εἰκὼν ἡ γελοιογραφία γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἔχει μεταποιηθῆ δεξιῶς ὑπὸ τοῦ Πομπαιῶν Ἐρμου εἰς πασχαλινὴν σκηνὴν ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐδῶ τρώγουν, ἐκ εἰ τσογγρίζουν, παρακάτω φῆνουν ἀρνάκια... Τὸ σύνολον εὐάρεστον, ἀλλὰ κάποιος ξενικὸς χαρακτήρ διατηρεῖται καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίαν.

Ἐνα μικρὸν παιδάκι ἡμίγυμνον, ἐναγκαλιζέται μετὰ ἀγάπην ἕνα ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο βέβαια θὰ σφάζουν. Ἡ εἰκὼν μέσα εἰς πλάσιον ἀπὸ κλώνους πασχαλιάς, συμπεπλεγμένους κατὰ τὴν νέαν τέχνην (ἀρ-νουβῶ.) Τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη » γραμμένον ἀπὸ κάτω κομψό-

τατα. Ὁ Ἀσπρος Ἀράνης ἔχει χέρι λεπτὸν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ εἰκὼν καὶ ὁ διάκοσμος εἶνε μιμήσεις.

Ὁ Ἐάνθιππος, τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον καὶ τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος ἐξωγράφισαν παιδιὰ ποῦ τσογγρίζουν. Ἡ καλλιτέρα ἐκτέλεσις εἶνε τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μού φαίνεται ὅτι διασκεύασε ξένην εἰκόνα.

Ἡ σχετικῶς καλλιτέρα κάρτα εἶνε ἡ τοῦ Οὐγγου τοῦ Μονοεπράνου. Δύο παιδιὰ, ἐν ἀγορῇ καὶ ἕνα κοριτσί, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν—σὰν νὰ εἶνε ἡ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, — εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνὸς δρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου διαφαίνεται ἡ Ἀκρόπολις, τσογγρίζουν τ' αὐτὰ τῶν. Σχεδῖον ἀρκετὰ καλόν, ἐκτέλεσις λεπτή, ἀνωτέρα ὅλων τῶν προηγουμένων ποῦ ἔστειλαν τὸ ἴδιον θέμα. Ἐν ἐλάττωμα ἴσως θὰ εὕρισκε κανεὶς: ὅτι δὲν εἶνε ζωγραφικὴ ἐντελῶς διὰ κάρταν. Θὰ ἤθελα κ' ἕνα διάκοσμον, κ' ἕνα πλάσιον, κ' ἕνα κενόν, καὶ μίαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ καλλιτέρα; Δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω. Καὶ βραβεύω αὐτήν, καὶ τὴν δημοσιεύω, μολονότι ἦτο ἀμυδρὰ ζωγραφισμένη μετὰ μολύβι καὶ ἡ τσιγκογραφία, καμωμένη μετὰ ῥᾶσιν (τὸ φαῖν αὐτὸ φόντο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζομεθα ὅταν τσιγκογραφοῦμεν ζωγραφίας ἢ εἰκόνας ποῦ δὲν ἔχουν καθαράς καὶ ὀρισμένας τὰς γραμμάς) δὲν τὴν ἀποδίδει τελείως.

Ἡ ἄλλη κάρτα ποῦ βλέπετε, ἡ ἐλληνοικωτάτη, ἡ τῶσον χαρακτηριστικὴ, εἶνε τοῦ Κεντριοῦ. Ἀλλὰ τὸ Κεντρι ἐβραβεύθη εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας καὶ ἄλλοτε. Ἐπειτα τὸ Κεντρι εἶνε τώρα δόκιμος γελοιογράφος καὶ θὰ σας ἀδικοῦσε ἂν διηγωνίζετο μαζί σας. Δι' αὐτὸ τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ καὶ... δημοσιεύεται ἡ ἐπιστολή, μετὰ τὴν ὁποίαν συνῴδισεν τὴν κάρταν του:

« Χριστὸς Ἀνέστη! Σὰς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρομα διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐνεπνεύθη μέσα στήν πασχαλιὰτικὴ κίνησι τῆς Ναυπάκτου κ' ἐσχεδιάσθη στὸ μόνον χαρτί τῆς Ζωγραφικῆς ποῦ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. — Κεντρι.»

Ἐπιπλέον, ἡ ἐπιστολή, μετὰ τὴν ὁποίαν συνῴδισεν τὴν κάρταν του:

« Χριστὸς Ἀνέστη! Σὰς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρομα διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐνεπνεύθη μέσα στήν πασχαλιὰτικὴ κίνησι τῆς Ναυπάκτου κ' ἐσχεδιάσθη στὸ μόνον χαρτί τῆς Ζωγραφικῆς ποῦ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. — Κεντρι.»

Ἐπιπλέον, ἡ ἐπιστολή, μετὰ τὴν ὁποίαν συνῴδισεν τὴν κάρταν του:

« Χριστὸς Ἀνέστη! Σὰς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρομα διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐνεπνεύθη μέσα στήν πασχαλιὰτικὴ κίνησι τῆς Ναυπάκτου κ' ἐσχεδιάσθη στὸ μόνον χαρτί τῆς Ζωγραφικῆς ποῦ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. — Κεντρι.»

Ἐπιπλέον, ἡ ἐπιστολή, μετὰ τὴν ὁποίαν συνῴδισεν τὴν κάρταν του:

« Χριστὸς Ἀνέστη! Σὰς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρομα διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐνεπνεύθη μέσα στήν πασχαλιὰτικὴ κίνησι τῆς Ναυπάκτου κ' ἐσχεδιάσθη στὸ μόνον χαρτί τῆς Ζωγραφικῆς ποῦ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. — Κεντρι.»

Ἐπιπλέον, ἡ ἐπιστολή, μετὰ τὴν ὁποίαν συνῴδισεν τὴν κάρταν του:

— Μεγάλη Ἑλλάς. — Κόκκινος Κρίκος. — Κατσαρίδα. — Θερινὸς Ὀυρανός. — Παρ. Ι. Εὐαγγελιστὸς. — Ἀσπερδὸς Ὀυρανός. — Σεντιευμένος Ναυτης. — Κύμα τῆς Μεσογείου. — Ὀγγρὸν Ἀμαρταντὸν. — Δοξὴ τῆς Καρβύστου. — Ἀμίμητος Γελοιοποιός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 93 ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἃς ὄσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς « Διαπλάσεως » τῶν μηνῶν Ἀυγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 93ος Διαγωνισμὸς, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νὰ γράψουν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. (Τιμᾶται 1 φρ.)

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρίσκονται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Γ' (ἴδε φυλλάδιον 1—2, σελίς 11.)

Βραβεῖα θάπονευθηθοῦν τὰ ὀρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα εὕρισκτε ἐπίσης εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἀρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀειδέης τρώγει κρέας καὶ παραπονεῖται ὅτι εἶνε δλο νεῦρα. Καὶ ὁ Θαλάσσιος Ἀἴψ: — Φαίνεται ὅτι τὸ ἀρνάκι θὰ ἦτο νευρικόν... Ἐυτέλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

ΑΙΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΝΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους διαγωνισμοὺς, καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν.

Πολὸ εὐτυχισμένον παιδί αὐτὸ τὸ Φουρνέλλο [EE]. Περὶ λαμπρὰ εἰς τὴν ὠραίαν ἐσχόνην τῆς πατρίδος του, εἰς ἐν χωρίον παραθαλάσσιον. Ἐχει πύργον, ἔχει ἕνα μαῦρον ἀλογάκι ποῦ τὸ ὠνόμασεν Ἀϊολόν (ἴσως ὁ Πράος ὁ Νικίου), καὶ ἕνα σκυλάκι ποῦ λέγεται Μαριμπή (ἴδε καὶ Βοσποπούλαν.) Ἐχει μίαν βαριουλίαν — παιγνίδι, ἀλλὰ μήκουσ ἐνὸς μέτρου. — ἔχει μίαν μεγάλην μπιανέραν ὅπου μαζεύονται καὶ κολυμποῦν δώδεκα παιδιὰ... καὶ τί δὲν ἔχει! Νὰ τὰ χαίρεται, καὶ νὰ εἶνε πάντα καλὸ παιδί, διὰ νὰ τοῦ ἀξίξουν.

Καὶ τὸ δευτέρον ὠραιότατον, Λικφόλις Ἀετὲ [EE], μετὰ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ αὐτόγραφον τοῦ ἡρώος Μελά, καὶ ὅσα ἐπ' αὐτοῦ γράφεις ἐνθουσιώδη καὶ πατριωτικά. Ἐδγε. Καὶ αἱ ἐπιστολαί σου μού ὑπερήρασαν.

Ποῖος νομίζετε μού γράφει σήμερα, καὶ ὅσπερ ἀπὸ πόσον καιρῶν; Ὁ Μέλλον Διαλωμάτης [5E], καὶ ὅσπερ ἀπὸ ἕξ μηνῶν! Τοῦ ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ μού γράψῃ καὶ νὰ με συγχάρῃ ἡ ἀπόφασίς μου περὶ τῶν πολλαπλῶν ἐπιστολῶν... Τί καλὰ ποῦ ἔγινεν αἰτία νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κύκλον μας ἕνας τόσο καλὸς φίλος! Ἡ ἐπιστολή του χαριτωμένη, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ λογοπαίγνια. Νὰ ἰδῶ τώρα, θὰ ἐξακολουθήσῃ; Ἀλλὰ καὶ ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρους [EEE] δὲν

πηγαίνει ὀπίσω, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἔκαμε νὰ μού γράψῃ πέντε μήνας! Ἡ ὠραία ἐπιστολή, τῆς μετὰ ἀποκημίονι μετὰ τὴν περιγραφὴν τὴν εὐφύεστατην μίαν ἐκδρομῆς, μετὰ τὴν εἰδήσιν τῶν εὐτυχῶν ἀρραβώνων τῆς ἀδελφῆς τῆς, — θερμὰ συγχρητήρια, — καὶ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν δι' ἐν τὸς ὀλίγους θὰ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ μ' ἐπισκεφθῇ ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Τὴν περιμένω.

Ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις εἶνε ἡ Διάπλασις. Καὶ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε λησμονεῖ τις τὸν φοβερὸν καύσωνα. Αὐτὰ μού γράφει εἰς τὴν ὠραίαν τῆς ἐπιστολῆς ἡ Ἀνάμνησις τῆς Καρβύστου [EE], ἡ ὁποία προμηθεύεται καὶ διαβάσει παλαιούς μου τόμους καὶ ἐντρυφεῖ εἰς τὰ διηγήματα τῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο ὠραία ὅσον καὶ τὰ σημερινά.

Πῶ, πῶ! τί ἔπαθε τὸ Ἀγαθὸ Ἀγγελοῦδι [EE]! Ἐφαγε φύλο ἀπὸ τὸν μπαμπά του! Διότι ἐκόλλησε εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ ρεκλάμα τῆς Διαπλάσεως, — κάτι πουλάκια ποῦ τὰ ἐξωγράφισεν μόνον του, κ' ἐκράτουσαν, λέγει, εἰς τὸ ράμφος τῶν πινακίδων τὴν ἐπιγραφὴν « Ζήτω ἡ Διάπλασις », — καί... ἐγάλασε τοὺς τοίχους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ Διαπλάσεως, εἰς ἔραγε μαλακώτερα. Ὁ πωροδότης, περαστικὰ.

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE] ἡ μέθοδός σου εἶνε εὐφυστάτη καὶ θὰ τὴν συστήσω (Παιδιά, ξεύρετε πῶς νὰ μὴν ξεσταίνεσθε τώρα τὸ καλοκαίρι; νὰ θυμᾶσθε καὶ νὰ φανταζέσθε ὅτι εἶνε χειμῶν) ἔτσι θὰ τουρτουρίζετε... — μετὰ τὴν φαντασίαν! — Βεβαίως θέλω Μαγικὰς Εἰκόνας, καὶ ἀφοῦ ἔχῃς «πολὺ ὄστικτες» νὰ μού τὰς στείλῃς. Φθάνει νὰ μὴν ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἑλληνικὸν φύλλον.

Δὲν πταίω ἐγώ, Ὑπὲρ Πατρίδος [EE]. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν πολλαὶ καὶ ἀρχισε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου. Μετὰ δύο φύλλα θὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γύρος, (θὰ ἔχω δηλαδὴ δημοσιεύσῃ ἀπὸ μίαν Ἀσκήσιν τοῦ καθενοῦς) ὥστε βλέπετε ὅτι μένουν ἔξω καὶ περιμένουν ἀκόμη πολλοί.

Ἀμίμητε Γελοιοποιεῖ [EE], πολλοὶ ἔως τώρα μού ἐπρότειναν νὰ ἐξέσω τὴν συνδρομὴν καὶ νὰ βελτιώσω τὸ φύλλον. Δὲν ἤξευρον ἀκόμη τί ὁποροασισθῆ. Ὅπως δὴποτε, μίαν μικρὰ αὐτίχως τῆς συνδρομῆς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι τώρα, μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ φράγκου, ῥημιόνομαί σημαντικά. Ἀλλ' εἰμπορεῖ νὰ ἀπορασιθῆ καὶ μεγάλη, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μεγαλώσῃ τὸ φύλλον. Δὲν εἰςέυρω ἀκόμη.

Ἡ Ἄσπρα [EE] δὲν βλέπει τὴν ὠραν νὰ μεγαλώσῃ. Καὶ ξεύρετε διατί; Διὰ νὰ κάμῃν πράγματα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν εἰμπορεῖ. Πι: χ: νὰ εὐχαριστῇ τοὺς φίλους τῆς, καὶ κάμῃν εὐτυχῆ πτωχὰ παιδιὰ, χαρίζουσα εἰς αὐτὰ τμήματα τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἄλλα πολλά. Εὐτυχῶς, ὅπως παρατηρεῖ καὶ ἡ ἰδέα, τὰ ἔτη παρερχονται γρήγορα. — Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἀπαντῶ ναι.

Τὶ συμπτῶσις! Καὶ ἡ Ντούμπλ-Τορπλ [EE] ἐφαρμίζει τὴν μέθοδον τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς! Ἐνθυμεῖται τὸν χειμῶνα καὶ νομίζει ὅτι δρασιζέται ὀλίγον Σημειώσατε ἐπι μού γράφει ἀπὸ τὴν κάμνον τῆς πόλεως τῆς.

Κόκκινος Κρίκος [EE], σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν Ἀμίμητον Γελοιοποιόν. Παράτηρε καὶ σὺ τὴν Κυματίζουσαν Σημείαν, καὶ γράψε τῆς πολλὰ χαριετισματα ἐκ μέρους μου.

Τί πρᾶξί σου σηκώνεται ἡ Παιδικὴ Χαρὰ [EE]! Ἐξῆ ἡ ὄρα, καὶ εἶνε ἐτοιμὴ διὰ περιπάτον, καὶ μού ἔχει γράψῃ καὶ τὴν ὠραίαν τῆς ἐπιστολήν. Ἐτσι κάμνον ἄραγε καὶ αἱ μικραὶ Ἀσθίδες;

Ὁραίας ἐπιστολάς μού ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃ: Λατάνια [EE], Ἡλεκτρικός Κώδων [E], Ἀειδέης [E] Θαλάσσιος Ἀἴψ [E], Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου [EE], Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας [EE], Παλλὰς [EE], Διηγητὸς τῆς Νεολαίας [EE], Κυρία Δὲν με Μέλει [EE], Ἄλλιος Ἀριστείδης [EEE],

και Μαῦρος Ἀετός [EE] πού με ξαναθυμάται και τον εύχαριστώ πολύ.

Ἐγκρίνωσα τὰ ψευδώνυμά των. ἔχομαι μετά χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν και εἰς τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Λέοντα τοῦ Σουλίου (I.X.X) Ἑλληνικήν Θεότητα (T.F.) Ὁραίαν Ἑλληνίδα (★★) μόνον αὐτὸ ἦτο ἐπιθετικὸν ἢ ἐπιστολὴ σου μου ἦρεσε πολὺ! Ἀετὸν τῆς Εὐβοίας (Κ.Α.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) και Μουσουροῦν (Α.Δ.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) σ' εύχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.

Ἄλλα γὰρ ψευδώνυμα: Κναοῦν Σπύλιον (Α.Μ.) Ἀθήν (Σ.Ρ. εύχαριστῶ πολὺ βλέπεις διὰ τί παραγγέλια σου ἐξετελέσθησαν) Ἀνυχοῦς Ὀνειροπόλος (λοιπὸν περιμένω) και Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν (★★, πῶς τὰ περὶς εἰς τὴν ἐξοχήν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Λόφος τοῦ Γάνου με τὸν Θερινὸν Ὀδρανόν, Σημάλαν τοῦ Φωτός, Βουλγαροπότιον, Ἀνυπόκριτον καὶ Τόξον τοῦ Φοίβου — ἢ Ἐσθρῆ Ἐστέρᾳ με τὴν Ζαπλῖδα, Χαράν τῶν Γοτῶν, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Γλωσσοκοπῆσαν και Ἐρημο Πουλί — ἢ Γλαυξ τῆς Ἀθῆνᾶς με τὸ Χρυσόπτερον Ὀνειρον, Κόκκινον Κρίνον, Ἀνάμνησαν τῆς Καρύστου και Σοφίαν Σανθούλαν — ὁ Κολυμβητῆς τοῦ Καρτεσιῶν με τὴν Ἐσπερίαν Ἄβρα, Φίλην τῶν Ζώων και Δικέφαλον Ἀετὸν — ἢ Σημάλᾳ τοῦ Φωτός με τὴν Εὐμοιλιάδα, Ἄβρα τοῦ Πηλίου, Ντουμπλ-Τρίπλ, Ναυοκῆν και Πολικὸν Ἀστέρᾳ — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος με τὸν Αἰθέρα, Δάσος Φοινίκων, Ὁραίαν Τουρλίδα και Φλογερίαν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου — ἢ Νηρηίς τῶν Ἀργάφων με τὴν Νηρηίδα τοῦ Βαθυρόθακος, Δοκίμοσαν τῆς Καρύστου, Βογγέμον Γάτον και Πλανωμένην Ψυχὴν — τὸ Φουρνέλιον με τὸν Λόφον τοῦ Γάνου, Φίλην τῶν Ζώων και Κίτρινον Ντόμιμον — τὸ Ὑπερ Πατριδὸν με τὴν Ξεβιδωμένην και Σανθὴν Φοίβην — ἢ Ἰδιότροπος Σανθούλα με τὴν Δουκισσάν τῶν Σαλιῶν, Ὀμιλλώδη Ψυχὴν, Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι, Ζοζὸ και Ξεβιδωμένην — ἢ Κόρη τοῦ Αἰθέρος με τὴν Νηρηίδα τοῦ Πηνησιῶ, Νηρηίδα τῶν Ἀργάφων, Ρεμβάδοσαν Ὀδρανολίτιδα και Νάρκισσον — ὁ Βουχόμενος Ἀέων με τὴν Δίχρωμον Φύξιν, Ναβυχοδονόσορα και Κάπο νε' Ὀσπρᾳ — ὁ Μέλων Διπλωμάτης με τὸ Ὑπερ Πατριδὸν, Ἀφρα, Κινέζικην Κοτοῖδαν, Κίτρινον Ντόμιμον και Χειμῶνανθον — Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Σανθὴν Φοίβην, Φροῦριον τῆς Μομφρασίας, Κόκκινον Κρίνον και Κομπογιαννίτην — ὁ Μαραμίος Μενεξῆς με τὸν Ἀετιδέα, Ἀσσημένιον Κίμα, Ἀνθος τοῦ Σολομοῦ, Φρᾶ-Διάβολον και Ξεπεσμένον Λόφον.

Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

δοῦλαν [EE] διὰ τὴν ὀρασιότατην ἐπιστολήν Μ. Μυστικὰ ἔστειλα διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ Ὑπερ Πατριδὸν) Ὀδρον τοῦ Μουσουροῦν (χαίρω διότι τόσο σ' εύχαρίστησαν ἢ ἀπόφασίς μου [EE] δι' ὅσα ὀραία γράφεις: ναί, ἦτο λάθος, τὸν μονάδων ἀντὶ τῶν θεαδῶν, — ἀλλὰ τώρα πάσι) Βουχόμενον Λέοντα [EE], φυσικὰ κοτζᾶμ λέων και νὰ μὴν εἶσαι ἀκόμη γυμνασιόπαις! πού ἀκούσθηκε!) Τζάμον Ἀνακατωμένον [EE] διὰ τὴν περιγραφήν εύχαριστῶ και περιμένω) Πιερίδα Ἀηδόνα [EE] ναί, τὸ πρόγραμμά σου μου ἦρεσε πολὺ, καθὼς και τὸ γράμμα σου) Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα [EE], ἢ ὁποία ἐτοιμάζεται διὰ τὸν «Μικρὸν Λόφον» και εὐνομησῆς τὸν κ. Φαίδωνα πού ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς σου, ὁ θεὸς τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀπὸρῆ εἰς τὸ θεσπρον) Μελανώπιδα [EE], τώρα λοιπὸν πού ἐξῆλθες ἀπὸ τὴν «δύκολον θέσιν», ἐλπίζω νὰ μὴ γράφης συχνά) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Μαραμίον Μενεξῆν (αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει) ὅ,τι μου στέλλουν κλίμα ποῖος τὸ ἔκαμε, πού νὰ τὸ ἐξιγνίσω;) Ἐρωθόδομον, Σ. Α. Καρακλήν (ἀφοῦ ἔχρη ψευδώνυμον διατὶ δὲν τὸ γράφεις; δὲν ἐνόησα τίποτε ἐξ ὧν ἐρωτᾶς και σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆς καλλιτέρᾳ) Ἡμόλιθα και Σαν (τῶν ὁποίων με κατενυχαρίστησε ἢ κοινὴ ἐπιστολή) Νηρηίδα τῶν Ἀργάφων κτλ κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιον δεῖν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοὶ, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω μας εἰς φρακτέλλου, ἐν ἑκάστῳ περιχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων [Κατὰ τὸ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχεται ὁ νέος 93ος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.]

- 403. Λεξιγραφία. Στοιχεῖον με ἄνθος καινὸν ἂν συνάψης, Τὸ νοῦ σου... γιατί κινδυνεύεις νάνάψης. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδὸν.
409. Συλλαβόγραφος. Δυὸ φθόγγοι κ' ἓνα μέλος Ἐπίστανε φίλια Καὶ τύραννον μᾶς κἀμνον Γνωστὸν ἔστη ἱστορία. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδρον τοῦ Μουσουροῦν.
410. Ἀναγραμματισμὸς. Μάγον οἰονόητος διὰ νὰ σχηματίσης, Ἐν ἂν τὰ μυστήρια θύναγραμματίσης. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόπτερον Ἀγγέλου.
411. Ρόμβος Συλλαβικός. Μέσα ἔς τὸ πρῶτον, φίε μου, τὸ πρῶτον μου [θὰ εὖρης.
Τὸ δευτέρον μου δένδρον τι καινόν, ὅπου τὸ ζευ- [θὰ εὖρης.
Ἦρος ἀρχαῖος τᾶλλο μου καινὸς τῆς ἱστορίας. Τὸ τέταρτον μου, δυετυχῆς, στερεῖται ὀμιλίας.
Τὸ πέμπτον, τέλος, μία Κοινὴ ἀνανυμία. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Δάσος Φοινίκων.
412. Ἀπροσδόκητον. Ποῖος θὰ βραβευθῆ εἰς τὴν 20ὴν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως; *Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Κολυμβητίας του Μιξ.
413. Μυθικὸν Ἐπίγραμμα μετὰ τελικῆς Ἀκροστιχίδος. Τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμῶν ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς χρονικοῦ ἐπιρρηματός, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τῶσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ τελικὰ γράμματα νάποτελῶσιν ἕνος:
δαίς, δεκάς, μιάτω, Σάντρος. *Ἐπιτάλη ὑπὸ Γεωργίου I. Ἀναγνώστη.

- 414. Συλλαβὴ ἢ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα Μούσης:
1, Πόλις τῆς Σουηδίας. 2, Εἶδος ποιήματος. 3, Δυστυχῆς Μήτηρ. 4, Κένταυρος. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Κακοκλίνας.
415. Κυβόλεξον φωνηεντόλεπον. Λύων τὸ κάτωθι φωνηεντόλεπον, εύρίσκεις τέσσαρας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν Κυβόλεξον:
μο-σσ-σμ-σσ
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζεζανίου.
416. Ροζέτος. Ἀσίαν
τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν τὴν
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστροῦ Αἰθέρος Νυκτός.
417. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Μένα μου!.. Βλέπω τὸ φάντασμα τῆς Γιαγιάς!..
Φοβητῆσάρα! ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε... Πού εἶνε;

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 87
301. Νάρκισσος (νάρκη, σός.) — 302. (Ἀκυροῦται, διότι ἀντὶ σὶ — Κύρος-Σύρος — ἐδημοσιεύθη π.) — 303. Ἀντιγόνη και Ἰσμήνη.
304. ΕΚΑΒΗ 301. Τὰ παθήματα μα-
ΔΑΛΟΣ θήμια (Ἡ ἀνάγνωσις
ΑΣΗΣ ἀπὸ τὸ τέλος, καθέτως,
ΔΙΜΟΣ πρὸς τὰ ἑπάνω και πρὸς
ΣΥΡΟΣ τὰ κάτω ἐναλίθε.) — 305-
309. 1, Ψαρά (ΑΡΑΨ.) 2, Μῆλος (Πελοπόννησος ΟΔΗ Μετὰ...) 3, Τήνος (ΠισΣΟΝ Η Τόν.) 4, Χίος (δΣΟΙ Χαιρόνται...) — 310. Ναϊσσός. — 311. ΚΩΝΣΤΑΣ (Κίμωνος, ΣΩκράτης, ΠΙΝδαρος, Καίσαρ, Κωκυτάς, Ἀγγίλα, Θάνατος.) — 312. Δὲς μοι πᾶ σὼ και τὰν γᾶν κινήσω. — 313. Μὴ ἔνωσ περιττὰ (μεῖον - οὐ περι τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἡ λέξις ἄσος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ λεγόμενα τὰν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς σου, ἀγαπητῆ μας Δουκισσᾶ τῶν Σαλιῶν, — Τρομοβόθων Ἀνυχοῦς και Νηρηίς τοῦ Πηνησιῶ (E,94)
Ἀσπάζομαι Μικρὸ Μπαί. Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν και ὄνομα αὐτοῦ — Ἀριάνη. (E, 95)
Ἡ Ἀριάνη ἀσπάζεται ἐγκαρδίως τὴν ἔξα δέληρον τῆς Ρώμα. Ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. (E, 96)
Ἀκολούθῳ τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίως παραιτηθέντος προέδρου, παραιτοῦμαι τοῦ Συλλόγου «Μαθητικῶς Νεολαίας». — ὁ τῶς ταμίας: Αἴλιος Ἀριστείδης. (E, 97)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτήσια, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15, ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ, Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30], Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20], ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Ἐδερσίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαγβάκιον, Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1905, Ἔτος 27ον - Ἀριθ. 37

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια.)

Ἀφοῦ περιέτρεξαν τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον και ἔλαβον τὰς τελευταίας ὁδηγίας τοῦ Ἀρτανιάν, οἱ τρεῖς νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἐσθιράκ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς φιλικῆς τάξεως διὰ τοῦ χωρίου τῆς Χάσπρης, και διαβάσαντες λῶξὰ τὸ ὄροπέδιον, τὸ ὁποῖον χωρίζε τὴν Σελαν ἀπὸ τὸ Ἐσκαλιόν, ἔφθασαν εἰς τὰ περίγωρα τῶν ἐχθρικών χαρακωμάτων.

Ἐχετε βεβαίως μαντεύσῃ ἤδη ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν διετήρησαν τὴν γραφικὴν μὲν, ἀλλὰ παραπολὺ ἐλκρούσαν τὰ βλέμματα ἐξωτερικῶν των ὄψιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν τοῦ εἶδαν εἰς τὴν πύλιν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν, ὅσον και ἂν τὸ ἤθελαν, περιβληθῆ ἀκόμη τὸ ἐσωκάρδιον μετὰ τὰ οἰκόσημα τοῦ στρατάρχου.

Ἀπ' ἐναντίας εἶχαν προσπαθήσῃ πῶς νὰ γίνουιν πλέον ἀγνώριστοι. Ἐσκέπασαν μετὰ ξανθὰς περρούκας τὰ μαῦρά των μαλλιά! ὁ Πέτρος και ὁ Γάστων φοροῦσαν τὴν ρεδιγκόταν μετὰ πλατέα περρύγια και τὸ στρογγυλὸν μαλακὸν καπέλλο, ποῦ ἐσυνήθιζαν νὰ φοροῦν οἱ πλούσιοι ἀγρόται τῶν τόπων ἐκεῖνων! τέλος ὁ Φραγκίσκος δὲν ἐργεστάθη ἄλλο παρὰ νὰ σχίσῃ ὀλίγον περισσότερον τὸ ἀρκετὰ τριμμένον φόρεμά του, μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε ταξιδεύσῃ, και ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν τακτικὸν σκουφόν του μ' ἓνα μακρόν δευμένον εἰς τὰ μαλλιά του, διὰ νὰ λάβῃ ἐπαρκῶς τὴν ὄψιν ἐνδὸς ἀπὸ τούς μικροὺς ἐκείνους χωρικούς, ποῦ ἐβλῆσαν εἰς τούς δρόμους.

εἰνέτο τετραγωνικῶς γύρω εἰς τὴν κώμην τῆς Δεναίν' και ἓνας προμαχῶν προεξέχων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἐσκά, ἐπροστάτευε τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ τούτου, εἰς τὴν συμβολὴν του μετὰ τὸν Σέλλαν, ὀλίγον πρὸ τῆς εἰσόδου τούτου ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄροπέδιου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ προμαχῶνος, οἱ τρεῖς φίλοι μας εἶχαν ἀνακαλύψῃ ἐν εἶδος χαμοκέλλας, τὴν ὁποῖαν ἓνα πράσινο κλα-

δί, κρημασμένον εἰς τὴν θύραν τῆς ἐδείκνυσεν ὅτι ἦτο πανδοχεῖον. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο καταλλήλοτατον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τούς φίλους μας ὡς σκοπιά. Δι' αὐτὸ ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκαταστήθῃ ἐκεῖ ὁ Πέτρος τὸ ἀρχηγεῖόν του.

— Ἀλήθεια; ... και ἀπὸ ποῦ;
— Νὰ, ἀπὸ ἐκεῖ!
Και, μετὰ τὸ χεῖρ του τετνωμένον εἰδείξε τὸν ποταμὸν.
— Κολυμπῶντας, ἐνοσεῖς; ...
— Και γιατί ὄχι, ἂν εἶνε ἀνάγκη; ...
Ἀλλὰ, ἂς πάμε πρῶτα κοντὰ στὸ νερό, και κατόπιν βλέπομε.

Μετὰ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν ὁ Γάστων και ὁ Φραγκίσκος ἀπεχαιρέτισαν τὸν Πέτρον, τὸν ὁποῖον εἶδαν κ' ἔπαθαν νὰ

πεῖσουν νὰ μὴ τους ἀκολούθησῃ. Καταλυπημένος διὰ τὴν καταδίκη του εἰς τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἀπραξίαν, ὁ δευτερότοκος τῶν Ἐσθιράκ διηυθύνθη πρὸς τὸ πενήχρον ξενοδοχεῖον, ἐνῶ οἱ δύο ἀδελφοὶ του ἐφθασαν μετὰ πολλὰς προφυλάξεως εἰς τὴν ἀκροποταμίαν.

— Ποτέ, ἔλεγε, ποτέ δὲν θὰ τα καταφέρωμεν νὰ περάσωμεν, χωρὶς νὰ μας ἰδοῦν, ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χαρακώματα.
— Ὅταν ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ μικρὸς Φραγκίσκος — ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐκύτταξε μετὰ προσοχῆν τὴν πληρὴν διαυγῆ ταινίαν του Ἐσκά και τοῦ Σέλλα, — ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.
— Λοιπὸν! εἶπε, μὴ ζαλιῖσαι γι' αὐτὸ! περνοῦμε ἀπὸ κάτω!

